

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci

žalobce: **M. Z.**, narozený X

státní příslušník Afghánské islámské republiky
toho času neznámého pobytu

zastoupený advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským
sídlem Šlejnická 13, Praha,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**
sídlem Na Baních 1535, 156 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 24. 8. 2020, č. j. KRPS-206791-40/ČJ-2020-010022-ZZC,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 24. 8. 2020, č. j. KRPS-206791-40/ČJ-2020-010022-ZZC, se ruší.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Jindřichu Lechovskému se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví, jímž žalovaná zajistila žalobce dle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců za území České republiky a o změně

některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem správního vyhoštění. Dobu zajištění stanovila na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

2. Žalobce po doplnění žaloby ustanoveným zástupcem s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010–150, namítá, že žalovaná nesprávně posoudila možnost realizace vyhoštění žalobce, a to s ohledem na to, že žalobce při výslechu tvrdil, že mu v Afghánistánu hrozí vážná újma kvůli válečné situaci, již je zasaženo místo jeho pobytu. Ačkoliv měla žalovaná, potažmo Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), jakožto orgán vyhotovující závazné stanovisko, v souladu se závěry rozšířeného senátu NSS povinnost se předběžně zabývat možnými překážkami správního vyhoštění v kontextu konkrétních tvrzení žalobce, fakticky tak nebylo učiněno. V důsledku toho je podle žalobce napadené rozhodnutí nezákonné.
3. Žalovaná ve vyjádření zrekapitulovala obsah správního spisu a shrnula argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí. K uplatněnému žalobnímu bodu konstatovala, že na základě své praxe předběžně vyhoštění žalobce do Afghánistánu vyhodnotila jako realizovatelné, neboť žalobce se v domovské zemi má na koho obrátit a kde bydlet. Sám uvedl, že tam má zázemí, jelikož tam nadále žije jeho početná rodina. Žalovaný na základě žalobcovy výpovědi nedospěl k závěru, že by mu ve vlasti v případě návratu hrozilo mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest, neboť toto žalobce neuvedl. Naopak uvedl, že konkrétně jeho osobě žádné přímé nebezpečí nehrozí. Jako důvod, pro který se nechce vrátit do Afghánistánu, uvedl, že tam není bezpečno a válčí se tam. Současně ale také uvedl, že odešel před dvěma lety a v současné době neví, jaká je v místě jeho bydliště aktuální situace. Žalobce je dospělý a má právní způsobilost, a jestliže má obavy z návratu do místa svého pobytu v Afghánistánu, může se v rámci své domovské země přestěhovat. Žalobce se nenachází v situaci nikterak odlišné od jiných občanů Afghánistánu, kteří namísto porušování právních předpisů v České republice zvolili přestěhování do stabilnějších oblastí v domovské zemi nebo přesídlení do země, kde mají pobyt povolený. Žalobce ze své domovské země vycestoval již před dvěma lety, posléze dlouhodobě pobýval a pracoval v Turecku. Pak pokračoval v cestě do dalšího státu s cílem legalizovat si pobyt v Evropě žádostí o azyl. Pokud by se žalobce skutečně obával o svoji bezpečnost nebo o svůj život, jistě by o azyl požádal již v první bezpečné zemi, kterou projížděl. Žalobce však namísto toho pokračoval v nelegální cestě, neměl přesně daný cíl, chtěl se dostat dále do Evropy. Jednání žalobce tak žalovaná vyhodnotila jako nelegální migraci z ekonomických pohnutek, a nikoliv jako jednání osoby mající obavy o svůj život. Správnost postupu žalované ostatně byla potvrzena závazným stanoviskem ministerstva ze dne 26. 8. 2020. Žalovaná tak uzavírá, že postupovala v souladu s platnými právními předpisy, její rozhodnutí má veškeré nezbytné náležitosti a žalobce nekrátilo na jeho právech. Žalovaná proto navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

Podstatná skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Dne 20. 8. 2020 byly hlídkou Policie České republiky v areálu společnosti T. v průmyslové zóně O. zadrženy celkem 4 osoby, které byly objeveny řidičem tureckého kamionu v přívesu vozu. Jedním ze čtyř zadržovaných byl žalobce. Ten u sebe neměl cestovní doklad a nebyl držitelem pobytového oprávnění vydaného Českou republikou. Při podání vysvětlení žalobce uvedl, že je z Afghánské islámské republiky, odkud vycestoval v zimě

2018 sám s vědomím rodiny, která zůstala v Afghánistánu. Z Afghánistánu se dostal do Íránu, kde našel člověka, kterému zaplatil a který ho převezl do Turecka. V Turecku pobýval asi rok a deset měsíců a vydělal si na další cestu v oděvní firmě na výrobu kalhot. Odtud šel pěšky do Řecka podle navigace v mobilu. Řeckem jen prošel a dostal se do Srbska, kde pobýval dva měsíce v táboře a dostal informaci o člověku, který by mu mohl zajistit cestu kamionem do Evropy. Za 200 EUR mu zajistil místo v nákladovém prostoru, do kterého vlezl na čerpací stanici. Kamion dovezl žalobce přes Rakousko až do České republiky, kde jej 20. 8. 2020 zadržela Policie České republiky. Ke své osobě uvedl, že nemá žádné doklady a vždy cestoval nelegálně. Je svobodný, v Afghánistánu žijí jeho rodiče, sedm bratrů a dvě sestry. Afghánistán opustil z důvodu strachu z války. Vojenský výcvik neabsolvoval a v armádě nesloužil. Jasný cíl v Evropě neměl, chtěl se pouze dostat do Evropy, Česká republika nebyla jeho primárním cílem. V žádné zemi Evropské unie o mezinárodní ochranu nežádal, ale chce o ni požádat zde. Zpět do Afghánistánu se žalobce vrátit nechce, neboť tam dle jeho názoru není bezpečno. Na otázku, zda by pro něj umístění do zařízení pro zajištění cizinců představovalo zásah do soukromého a rodinného života, odpověděl negativně.

5. Žalobce byl nejprve z rozhodnutí žalované ze dne 21. 8. 2020, č. j. KRPS-206791-19/ČJ-2020-010022 (napadeného samostatnou žalobou, u zdejšího soudu projednávanou pod sp. zn. 53 A 5/2020) zajištěn dle § 129 odst. 1, 3 zákona o pobytu cizinců za účelem předání do Rakouské republiky na základě tzv. readmisní dohody. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 20. 8. 2020 do 18. 9. 2020. Žalovaná považovala za prokázané, že žalobce neoprávněně vstoupil z Rakouské republiky na území České republiky a že jsou naplněny podmínky pro předání dle readmisní dohody. Zaslala proto žádost o předání občana třetího státu orgánům Rakouské republiky. Příslušné rakouské orgány však předání žalobce obratem zamítly. Žalobci bylo dne 24. 8. 2020 doručeno oznámení o zahájení správního řízení za účelem správního vyhoštění dle příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců. Téhož dne bylo vydáno napadené rozhodnutí.
6. Napadeným rozhodnutím byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. V tomto rozhodnutí po odůvodnění důvodů pro zajištění žalobce, nemožnosti jeho nahrazení jinými opatřeními a zvolené délky zajištění žalovaná učinila závěr o realizovatelnosti vyhoštění (na str. 7 a 8), a to pokud jde o potenciální překážky v podobě zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Otázkou, zda by se na žalobce nemohly vztahovat důvody znemožňující jeho vycestování, a to v návaznosti na jím uváděné nebezpečí hrozící v Afghánistánu, se žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí blíže nezabývala.
7. Žalovaná si dle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyžádala závazné stanovisko ministerstva k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování žalobce z území České republiky, učinila tak ovšem až dne 26. 8. 2020 a toto závazné stanovisko, podle něž je vycestování možné, obdržela téhož dne, tedy po vydání napadeného rozhodnutí.
8. Ze správního spisu se též podává, že již dne 31. 8. 2020 byl žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců propuštěn pro důvod uvedený v § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť důvod zajištění pominul v okamžiku, kdy příslušné orgány Afghánské islámské republiky sdělily, že s ohledem na komplikovanou bezpečnostní situaci v zemi způsobenou šířením nemoci

Covid-19 žádnou deportovanou osobu z území členských států Evropské unie na své území nepřijmou.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a po včasném odstranění jejích vad na výzvu soudu obsahuje žaloba i všechny nezbytné náležitosti. Je tedy věcně projednatelná.
10. Soud přezkoumal meritorně napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. S ohledem na skutečnost, že jak žalovaná, tak žalobce uvedli, že na nařízení jednání netrvalí, a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, rozhodl o žalobě bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).

Posouzení žalobního bodu

12. Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud
je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek [písm. a)],
je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání [písm. b)].
13. Podle § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).
14. Žalobce v jediném žalobním bodu namítá nesprávné posouzení realizovatelnosti účelu vyhoštění, neboť žalovaná měla nedostatečně vyhodnotit hrozící vážnou újmu na straně žalobce, jež vylučuje vycestování do domovského státu.
15. K tomuto žalobnímu bodu soud na úvod konstatuje, že důvodnost a věrohodnost žalobcových tvrzení je primárně zkoumána v řízení o správním vyhoštění, kde je pro posouzení situace podstatně větší prostor, než v řízení o zajištění, v jehož rámci je rozhodnutí o zajištění prvním úkonem v řízení (srov. § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců).
16. Podle čl. 15 odst. 4 směrnice 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“), ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být

bezodkladně propuštěna. Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010–150, zaujal tento právní názor, podle nějž: „[s]právní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“

17. Jak vyplývá z návratové směrnice, cizince lze zajistit jen tehdy, pokud lze předpokládat, že účel zajištění bude naplněn, tj. cizinec bude vyhoštěn během doby, po kterou může trvat jeho zajištění. Zajištění není trestem, ale jen prostředkem k dosažení účelu zajištění (zde realizace vyhoštění), při jeho ukládání je proto třeba vždy sledovat, zda lze zajištěním tohoto účelu vůbec dosáhnout (srov. např. rozhodnutí NSS ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 Azs 495/2019–44).
18. Podle čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.) žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice země, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení. Podle čl. 19 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie nikdo nesmí být vystěhován, vyhoštěn ani vydán do státu, v němž mu hrozí vážné nebezpečí, že by mohl být vystaven trestu smrti, mučení nebo jinému nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. Podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. Podle § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců zakládá existence skutečného nebezpečí, za které se považuje navrácení v rozporu s citovaným čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, důvod znemožňující vycestování.
19. Jak uvedl rozšířený senát NSS ve výše citovaném usnesení č. j. 7 As 79/2010–150, „smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR“. Judikatura navazující na toto usnesení rozšířeného senátu NSS dovodila, že není povinností správního orgánu si v řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění vždy vyžádat stanovisko ministerstva vnitra. Jak uvedl NSS již v rozsudku ze dne 13. 5. 2016, č. j. 5 Azs 5/2016–51, „při rozhodování o zajištění cizince je správní orgán povinen možné překážky realizace vyhoštění (vycestování) ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vypořádat toliko předběžně. Nelze očekávat, že toto posouzení bude kvalitativně zcela srovnatelné s hodnocením, jež provádí Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku, které vydává podle § 120a téhož zákona pro účely samotného řízení o správním vyhoštění.“ (obdobně viz rozsudky NSS ze dne 10. 5. 2017, č. j. 2 Azs 43/2017–24, ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 Azs 182/2017–23, nebo ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 Azs 495/2019–43). V rozsudku ze dne 16. 10. 2019, č. j. 8 Azs 55/2019–34, pak NSS na uvedenou judikaturu navázal a dodal, že „závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu

sp. zn. 7 As 79/2010 nelze vykládat tak, že při jakýchkoliv (byť sebemenších) pochybnostech o možných překážkách vycestování cizince je správní orgán vždy povinen vyžádat si před vydáním rozhodnutí o zajištění cizince závazné stanovisko Ministerstva vnitřní o realizovatelnosti správního vyhoštění. Taková povinnost je dána pouze tehdy, je-li před vydáním rozhodnutí o zajištění správnímu orgánu zřejmé, že by v dané věci důvody znemožňující vycestování mohly být dány. Správní orgán je proto oprávněn si sám provést předběžné posouzení takových překážek, a dojde-li k závěru, že s určitou mírou pravděpodobnosti určité překážky vycestování mohou existovat, teprve tehdy je povinen vyžádat si závazné stanovisko ministerstva ještě před vydáním rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění.“

20. V dané věci je z obsahu napadeného rozhodnutí zcela zjevné, že se žalovaná otázkou vzniku újmy v případě návratu žalobce do Afghánistánu nikterak nezabývala, třebaže žalobce ve své výpovědi na otázku, jaká je v současné době situace v místě, odkud pochází, odpověděl, že v době, kdy z vlasti odcházel, tam byla válka. Současná situace mu známa není, protože je dva roky pryč. Důvodem jeho odchodu bylo právě nebezpečí, které mu tam v důsledku válečného konfliktu dle jeho slov hrozilo. Žalobce též uvedl, že bydlel v městě N..
21. Ze sdělovacích prostředků se obecně podává (a především to vyplývá i ze závazného stanoviska ministerstva, které si žalovaná teprve po vydání napadeného rozhodnutí vyžádala k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování žalobce z území České republiky), že v této nejvýchodnější oblasti Afghánistánu při hranicích s Pákistánem, kde se provincie N. rozkládá, působí kromě teroristického hnutí Talibán rovněž i militantní organizace Islámský stát, která, jakkoliv její vliv poslední dobou slábne, má pod kontrolou jistou část území. V tomto kontextu žalobcovo tvrzení nelze odmítnout jako *prima facie* neopodstatněné. Žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom vůbec nezabývala tím, zda v případě žalobce nemohou být s ohledem na jím uvedené skutečnosti dány důvody znemožňující vycestování. Důsledkem existence důvodů znemožňujících vycestování by přitom bylo to, že rozhodnutí o správním vyhoštění by nebylo možné vykonat, cizinci by se nestanovila lhůta pro vycestování a bylo by mu uděleno vízum za účelem strpění na území (§ 120a odst. 4 zákona o pobytu cizinců). Zajištění cizince za těchto okolností, kdy bez patřičného odůvodnění poskytnutého žalovanou existovaly pochybnosti o uskutečnitelnosti vyhoštění, bylo nezákonné. Tato nezákonnost přitom dopadá na napadené rozhodnutí jako celek.
22. Soud podotýká, že by dle výše citované judikatury i s ohledem na časovou tíseň žalované při vydání napadeného rozhodnutí mohl akceptovat i pouze stručné vysvětlení či úvahu ohledně neexistence důvodů znemožňujících vycestování, a to i bez stanoviska ministerstva. Žalovaná by mohla vyjít ze skutečností, které jí jsou známy z úřední činnosti (rozhodování v obdobných věcech cizinců pocházejících z Afghánistánu), nebo které plynou ze zpráv o zemi původu, jež má žalovaná k dispozici (např. ve vztahu k dostupnosti vnitřní ochrany na území Afghánistánu před hrozbami, jimž občané tohoto státu čelí ze strany přívrženců výše jmenovaných teroristických organizací na problematických územích, která uvedená hnutí fakticky kontrolují). Žalovaná ovšem žádnou předběžnou úvahu (třebas jen stručnou) neučinila. Z napadeného rozhodnutí vůbec nelze dovodit, že by se zabývala tím, zda v případě žalobce existují důvody znemožňující vycestování. V tomto ohledu proto soud žalobci přitaká a konstatuje, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

23. Součástí předloženého správního spisu sice je závazné stanovisko ministerstva, to však bylo vyžádáno až po vydání napadeného rozhodnutí. Soud, který vychází ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), k jeho obsahu proto nemůže přihlížet (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 10. 2019, č. j. 10 Azs 240/2019–22). Stejně tak již nelze přihlížet k argumentaci uváděné ve vyjádření k žalobě, neboť ta v době vydání napadeného rozhodnutí nebyla uplatněna.
24. Soud na druhou stranu netvrdí, že žalovaná měla v rozhodné době důvodně nabýt podezření, že by mohly být dány důvody znemožňující vycestování žalobce dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Je si totiž současně vědom skutečnosti, že žalobce při výsledku poskytl jen kusé a nekonkrétní informace. Přesto je soud názoru, že skutečnost, že žalobce netvrdil, že by jemu konkrétně hrozilo v Afghánistánu skutečné nebezpečí na úrovni srovnatelné s mučením, krutým, nelidským či ponižujícím zacházením nebo trestem ve smyslu čl. 3 Úmluvy, nemůže v daném případě vyvázat žalovanou z povinnosti zhodnotit v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, byť jen zcela stručným způsobem (odpovídajícím zcela stručnému tvrzení žalobce), jestli je, či není pravděpodobnost, že by se žalobce nemohl vrátit do své vlasti, natolik silná, aby byla překážkou zajištění žalobce za účelem připravovaného správního vyhoštění.
25. S ohledem na výše uvedené zrušil soud napadené rozhodnutí žalované v plném rozsahu podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
26. Soud současně se zrušením rozhodnutí nevyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, neboť po zrušení rozhodnutí o zajištění žalobce je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno, protože podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění prvním úkonem v řízení. Je-li tedy rozhodnutí zrušeno, neznamená to, že se věc vrací správnímu orgánu k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci znamená ukončení řízení před správním orgánem (viz rozsudky NSS ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012–34, a ze dne 25. 6. 2020, č. j. 5 Azs 107/2020–46).
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nebyla v řízení úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalobci žádné prokazatelné náklady nevznikly, neboť je v tomto řízení osvobozen od soudních poplatků [§ 11 odst. 1 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů] a zástupce z řad advokátů mu byl ustanoven soudem, jeho odměnu proto hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.).
28. Soud nepřehlédl, že zástupce žalobce (Mgr. Jindřich Lechovský) žádal přiznání odměny za zastupování v rozsahu dvou úkonů právní služby, a to za přípravu a převzetí zastoupení a dále za sepsání doplnění žaloby. Soud však nemohl pominout, že šlo o zástupce ustanoveného soudem (viz usnesení zdejšího soudu ze dne 14. 9. 2020, č. j. 44 A 28/2020–19), přičemž výběr tohoto zástupce nebyl náhodný, ale byl učiněn na přání žalobce a nepřímo i na přání samotného zástupce (součástí původní blanketní žaloby bylo jeho čestné prohlášení ze dne 26. 8. 2020, že je s případem žalobce obecně obeznámen a je připraven přijmout jeho zastoupení). Za situace, kdy zástupce žalobce takto sám iniciativně převzal zastoupení žalobce, je třeba na úkon právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení nahlížet jako na úkon právní služby provedený zcela mimo rámec tohoto řízení, a to na náklady samotného zástupce žalobce v rámci jeho setrvale uplatňované

podnikatelské strategie (jež je soudu zřejmá z jiných řízení) spočívající ve vyhledávání klientů v zařízeních pro zajištění cizinců za účelem vytvoření předpokladů pro to, aby byl následně soudem ustanoven jejich zástupcem a získal nárok na poskytnutí odměny a náhrad ze státního rozpočtu bez ohledu na výsledek řízení [srov. § 35 odst. 10 větu první za středníkem s. ř. s.]. Nadto je třeba dodat, že právní zástupce byl s případem žalobce dostatečně obeznámen již z věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 53 A 5/2020, v níž soud rozhodl o dříve vydaném rozhodnutí žalované, jímž byl žalobce na základě jiného právního titulu rovněž zajištěn. Z tohoto důvodu soud uznal za relevantní úkon právní služby toliko sepis doplnění žaloby, naproti tomu za úkon spočívající v převzetí zastoupení zástupci žalobce odměna nenáleží.

29. Soud proto přiznal ustanovenému zástupci žalobce odměnu za zastupování ve výši 4 114 Kč, která je tvořena odměnou advokáta za jeden účelný úkon právní služby po 3 100 Kč [sepis doplnění žaloby; § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], a z jedné paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, k nákladům řízení tak patří i náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 %, tj. ve výši 714 Kč.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. října 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně